

Torm läks üle, meie panime purjed peale, et laewa jooksu torraldada mõiksime. Wana tüürmann seisis oma alamate kõrwas, leerutas foreda käega foolast wett habemest ja ütles:

„Kui tuul mitte meie takka ei oleks puhunud, waid wasta meie külge, pagan mõtku! meie oleksime põhja läinud, nagu telegrafi lõis.“

Meie sidusime kõik laewa lael kinni, panime purjed peale ja lasksime laewa tuule ees sõita. Kui sellega walmis olime, siis läksin mina peastetud merehädaliste juure. Mees oli täides nõdruses. Temal olivad wäsinud silmad ja lahwanud nägu, ja tema hambad lõiwad üksteise wasta. Keha ületõlbi kõhnetuse kõrwas olivad algawa skorbuti tähed selgest tema külges. Tema hamba-lihast jooksis wähema puudutamise juures werd ja jalad olivad kangeist paistetunud. Sellest mõis arvata, kui suurt hida ja puudust see nõrgendatud keha oli wälja kannatama pidanud. Laewa kott andis temale wähe haawal karastawat jooki. Kui wähe toibunud oli, siis küsis tema nõdra wärisewa healega:

„Kus laps on? Kus on laps?“

Temale kinnitati, et laps peastetud.

Poisile, kes wiisteistkümmend aastat wana mõis olla, istus ühe läheda aseme peal. Wäri-

setes jõi tema muna-piima rummiga. Kuna jõi, näitas tema lõendawat rõõmu ja hüüdis järges:

„Üks laew! üks laew!“

* * *

Nüüd on aga weel rääkida, mis selle lugu juures kõige imelikum on.

Kui merehädalised mõne pääwa pärast nii laugele toibunud olivad, siis soowisime meie nende nimesi laewa-raamatusse üles panna ja mina küsisin, kuida mehe nimi on. See oli üks Standinavia nimi kurgu-healedega wälja rääkida. Mina palusin teda sellepärast, oma nime ise raamatusse kirjutada. Kerge käega ja kena tähtedega kirjutas tema: „Julius Föninger, walastala-seltsi „Finström“ direktor Mlandi saartelt“, ja oma noore kaasalase eest: „Karl Schnorr, Wilhelm Schnorri, laewa-peremehe, poeg Helsingist!“

Imelik! Selle mehe käefiri oli just selle kirja kohaline, mis taahwle peal seisis. Mina palusin teda sedasama lauset üles kirjutada, mis laewa peal nii suurt kahinat teinud oli. Salgamata läksiwad kõik peened ja jämedad kriipsud selle kirjaga kottu, mis taahwle peal seisis.

Mina kustutasin nüüd mõlemad kirjad ära ja ei rääkinud sellest Bruusele ega Föningerile ühtigi.